

AVRUPA'NIN BÖLÜNMESİ, İŞSİZLİK, AVRUPA KALESİ VE EMPERYALİST MÜDAHALELERİN SON BULMASI İÇİN...

AVRUPA SOSYALİST BİRLEŞİK DEVLETLERİ İÇİN!

İspanyanın sosyal demokrat başbakanı, “20 yıl içinde Avrupa dünyanın en önemli kuvvet oluşturulma perspektivinden güven almalıdır” açıkladı. (Der Spiegel, 9.11.2004)

Rakamlara göre, Jose Zapateronun yanlışça “avrupa” kavramıyla nitelediği 25 ülkeli Avrupa Birliği, ABD'yle yarışabiliyor ; 25 ülkeyi oluşturan AB'nin milli geliri 10 500 milyar dolar, ABD'nin ise 11 000 milyar dolar ; 455 milyon nüfusun karşısında 255 milyon nüfuslu bir ülke. 1999 senesinde ortak para birimi yaratılmasıyla, 2004'te AB'nin 10 ülkeye genişlenmesiyle, sosyal demokrasi, avrupalı stalinist kalıntıları ve birkaç Troçist yarıdakçıları için Avrupa Birliği ABD'nin avrupa eşdeğeri olacağına inanıyorlar. Emekçiler'den bu kurumu sadece daha “sosyal” ve “demokratik” yapmalarını beklemekteler.

Kıtanın birliği ve barışın sürdürülmesi hayalleri Avrupa Birliğinin himayesinde

Tüm bunlar avrupa birleşiminin gerçekleşmesi kapitalist sınıflara güvenmektedirler. Ancak bu görevi sömürücülerine bağlı kalmamak şartıyla sadece işçi sınıfı yapabilir. Amerika Birleşik Devletleri, Kuzey Amerika'da ingiliz sömürgeleri burjuvaziler tarafından kurulan devletin sonucudur. O dönemler kapitalizmin genç çağında olduğu, burjuvazininde devrimci bir rol üstlenebilip, sömürgeci kuvvetlere karşı (bağımsızlık savaşı) ve köleli feodallere karşı (iç savaş) kitlelerin başına geçip, onları harekete geçirebildiği ve silahlandırabildiği bir dönemdi. Avrupa Birliği ise kapitalizmin tarihi çöküşü çağında gerçekleşti. Gericilikten dolayı, milli devletlerini bırakıp birleşemeyen eski burjuvazilerin dayanıksız bir birikimidir.

Avrupa Birliği bütçesi onun bir devlet olmadığını kanıtıyor. Kendisi vergi koymayan, üye devletlerinin masraf paylarıyla yaşayan bir kurumdur. Bu malı gelir bölge milli gelirin yaklaşık %1'e sınırlanıyor (116 milyar Euro veya 150 milyar dolar). Ekim 2002'de, Chirac ve Schröder onu yükseltmemek için anlaştilar. Sonunda, bütçe'nin “savunma” mevkiisi yok. Bütçe, en çok yoksul bölgelere ayrılan yapısal fonuna adanıyor (masrafların %33'ü), %45'i ise ziraat'a ayırıyor (yaklaşık 45 milyar Euro).

Oysa ABD'nin federal bütçesi amerikan milli gelirin yüzde 20'yi ulaşıyor. Amerikan ordusuna 350 milyar Euro'dan fazla harcanırken, 25 ülkeli AB'nin ordularının giderleri bir arada toplandığında 150 milyar Euro'yu geçmiyor. Ayrıca avrupa devletleri ABD'nin kontrolü altında olan NATO'ya üye kalmaktadırlar. Avrupa Birliğinin ordusu yoktur. 1999'da Helsinki Avrupa Konseyinde karar alınan “hızlı

tepki kuvveti” bile uluslarüstü bir kuvvet değildir. Milli orduların el birliğine sınırlanan bu kuvvet, dört devletle yetinmektedir (Almanya, Belçika, Fransa, Lüksemburg). Ayrıca, AB'nin askeri kararları devlet üyelerin oybirliğiyle alınmaktadır.

Son balkan savaşı ve Irak'a karşı ikinci emperyalist savaş, AB'nin bir güç değil fakat sadece Alman ve Fransız emperyalizmlerinin bloğu etrafında, ayrı cinslerden oluşan bir federasyon olduğunu göstermektedirler.

AB'nin temeli olan 1957 antlaşması, “barış ve özgürlüğün korunmasının sağlanabileceğini” iddia ediyordu. (Roma antlaşması, giriş). AB 2004 yılında anayasa antlaşma projesinde “birliğin amacı barışı, değerlerini, halkların huzurunu önde tutmaktır” söyleniyor. (1.3 maddesi)

Yugoslavyanın yıkılması bu sözleri yalanlıyor, çünkü bu yakıp yıkma geniş ölçüde avrupalı güçlerinin arasında oluşan rekabetten doğmuştur. Etki alanlarını hem korumak hemde genişletmek amacıyla fransız ve alman emperyalizmleri eski titist bürokrasinin birtakım milli sektörlerini destekleyip, yugoslav konfederasyonun parçalanmasında önemli bir rol oynamışlardır. Bürokrasinin tüm kesimleri, Yugoslav devrimin yarattığı halkların birliği zararına, yugoslav birlik halkının iktidara geçmesi sağlayabileceği siyasi devrimi önlemek için, kapitalizmin yeniden kurmasını istiyorlardı.

Başından beri, Alman emperyalizmi Hırvatistan ve Slovenyanın bağımsızlığını desteklemek için silah ve askeri danışmanlar verdi. Fransız emperyalizmi ise “büyük Sırbistan” planına destek vermek için Hırvatistan ve Bosna'ya karşı Sırbistanı silahlandırdı. Bu on yıllık milliyetçi gerilemeye, savaşa, göçe ve katliamlara yol açtı. ABD, askeri ve diplomatik üstünlüğünden yararlanıp çatışmalara son verdi... Aynı zamanda etkisini, avrupalı emperyalist rakiplerinin zararına Avrupa'da güçlendirdi.

AB, halklara özgürlük ve rahatlık getireceğini ileri sürüyor. Ancak kendi bölgesinde, ulusların sınırlarını koruyor. Böylece, AB Avrupa'da halkların zulmünü onaylıyor : baskılar, Kosova'daki arnavutlar, ırlandalılar... Dahada beteri ; ingiliz, fransız, portekizli, ispanyol, hollandalı, danimarkalı... eski sömürgeci imparatorlukların son kırıntıları zorunlu bağımlılıkla tutmaktalar. “Denizaşırı ülke ve bölgeleri” AB'ye üyeler : Yeni Kaledonya, Fransız Polinezi, Aruba, Hollandalı Antilles, Anguilla, Maluin adaları, Bermudes, ... « Ültra-çevresel bölgeleri » bile AB'ye aittir : fransız Guyane, Guadeloupe, Martinik, La Réunion, Açores, Madère, Kanarya adaları. Halbuki bunlar Avrupa kıtasından Türkiye'den daha çok uzaktalar.

« Avrupa barışı », avrupalı kapitalist ülkelerin çoğu 1991'de Irak'a karşı saldırmada yer aldıklarını, saldırmadan sonra Birleşik Milletlerin on sene uyguladığı halkı boğan utanç verici ambargoyu bilmemekte. « Barışları », bir kaç avrupalı ve amerikan ordunun 1999'da Sırbistan'a, 2002'de Afganistan'a yönelik bombardımanlara göz yummaktadır. « Barışları » Cöte d'Ivoire'da, Haiti'de... « eski kıtanın » « demokrasileri » sorumlu olan askeri müdahaleleri unutmaktadır. « Barışları », bu aynı devletler Filistin'i zulmeden İsraili, kürtleri baskı altında tutan Türkiye'yi, Çeçenistan'ı zulmeden kapitalist yeni Rusya'yı desteklediklerini unutuyor.

Avrupa'nın « birliğini » ise, dışa karşı deneyimler şiddetle yalanladı. En önemli rakipleri olan amerikan emperyalizmine karşı, avrupa devletleri ayrılıklarını gösterdiler : ingiliz, ispanyol devletleri ve italyan hükümeti ABD'nin Irak'a karşı terör ve yağma savaşı girişine tam destek verirken, fransız ve alman emperyalizmleri ülkeyi boğmak için Birleşik Milletleri kullanmayı tercih edip, amerikan işgalini yüksek sesle kınadılar.

Üstelik Avrupa emperyalizmlerinin, rekabetleri, doğu Avrupa'da, Asya'da, Afrika'da, Güney Amerika'da kâr sağlayan dış ticareti ve yatırımları korumak için artan karşıtlıklarında da görünüyor.

Kapitalizmin, ırkçılığının ve militarizmin Avrupa'sı

Amerikan yöneticiliği altında gerçekleşen Irak'a emperyalist akınıyla (İngiltere, İspanyol Devleti, İtalya, Polonya'nın... ortaklığıyla), NATO'nun eski Yugoslavya'ya akını ve işgaliyle, NATO'nun Afganistan işgaliyle (Fransa, İspanyol Devleti ve İtalya'yla birlikte), Haïti kontrolüyle (Fransa, İspanyol Devleti, ABD, Arjantina, Brezilya, Türkiye'nin...), avrupa emperyalist iktidarları eski İşçi Devletlerin kapitalizmi haşince yeniden yaşatmasına, ezilmiş ülkelerin yeniden sömürgeleştirilmesine katılmaktalar.

İçte ve dıştaki gibi, sömürücü azınlığı egemenliğini gizlemek veya temize çıkarmak için yurtseverliği, medyaları, dinleri, eğitim sistemi kullanmakta. Bunu tamamlamak için, ezilen ve sömürülen çoğunluğun direnişini yıldırma veya ezmek gereğini duyuyorlar. 25 ülkeli AB, polis ve cezaevlerin masrafları saymadan , milli gelirin ortalama %2'sini ordularına harcıyor.

Avrupa şehir ve köy emekçilerin aldığı darbeler avrupa kurumlarının "neoliberalizmi" denilen ideolojiden gelmiyor. İşçi sınıfın ve burjuvazinin arasındaki mücadele kapitalizme içkindir. 1973 dünya ekonomik krizinden beri, sömürme oranını yükseltmek ve iş gücünün değerini azaltmak için dünyanın tüm burjuvazileri saldırıdadırlar. 15 ülkeli avrupanın milli geliri içinde, 1975'ten 1999'a maaşların payı % 9'a inerken, 25 ülkeli AB'de işsizlik oranı, çalışan nüfusunun % 9.1'e ulaşıyor. Uygun bir emeklilik hakkı, özel sektör emekçilerinin işsizlik yardımı, eğitim ve sağlık hakları, kamu hizmetleri, işçi hareketin tüm kazandığı haklar sosyal ve ekonomik yaşamı çürüten geçmiş bir üretim biçimiyle bağdaşamazlar gibisine azaltılmaktadırlar.

Sosyalist Avrupa'dan başka birleşen avrupa olamaz. AB'yi bir "sosyal avrupa"ya dönüştürmek reformist bir mittir.

Milli devletler bir "avrupa yapılışının" kurbanı olmaktan uzak, bastırma aygıtını güçlendiriyor. Kendi devletlerinin güç kazanmasını sağlamak için tüm avrupalı burjuvaziler, özellikle kapitalizmi koruyan araçların gücünü artırıyor : her çeşitten polisler, gizli servisler, ordular. Aynı zamanda avrupa hükümetleri demokratik özgürlüklere saldırıyor.

19 yüzyılında yükselen kapitalizm sömürgeleştirmeyi ırkçılıkla aklıyordu. 21. yüzyılın başlarında, tüm gerici lafbesiler kapitalizmin yol açtığı kötülükleri (işsizlik, yoksulluk, suçluluk...) yurtdışı rekabetine ("her zaman yolsuz"), "işyerleri yurtdışında yerleşmesine", Brüksel teknokratlarına dayandırıyor. Faşistler, ve fırsat düştüğünde bazı saygıdeğer burjuva siyasi adamları, şamar oğlanları suçluyorlar, her zaman olduğu gibi yahudileri, ama daha çok göçmenleri (pakistanlı, arap, türk...) ve çocuklarını.

Bunlar sadece garip insanlardan değiller. Çöken kapitalizm, göçmenlik politikasıyla, "terörizme karşı" mücadelesiyle, işçi sınıfının ulusal ve ırksal parçalanmasıyla, kent mahalelerde sosyal ayrımıyla sürekli yabancı düşmanlığını yaratır. Tüm avrupa hükümetleri sığınma hakkını kısıtlıyor. İslamist fanatiklerden ve görevde olan diktatörlükler tarafından tehdit edilen kabilleri ve arapları püskürtmektedirler, türk göçmenleri ve kürt militanlarına, Fransa'da mahkemeye verilen ve İspanya da işkence gören bask militanlarına, Fransa'da sığınma arayan ve mafyacı Berlusconi'ye gönderilen italyan militanlarına sataşmaktadırlar.

Tüm devletler, emekçileri daha fazla sömürmek ve işçi sınıfı bölmek için, gidip gelme özgürlüğünü ve göçmen emekçilerin haklarını kısıtlayıp, şiddetle davranıp, bazılarını tutulma merkezlerine haps etmekte.

Kapitalizmin milli sınırları aşamadığı ortaya çıkıyor

İki büyük emperyalist savaşlar, özellikle üretim güçlerinin avrupa'nın gerici milli sınırlarına karşı isyanın ifadesidir. İki defa, alman emperyalizmin kendi hegemonisi altında avrupa'yı askeri yönden birleştirmeye çalıştı. İkincisinde, naziler ve Hitlerin burjuva karşı devriminin ve kapitalist gericiliğin alçak cisimleşmesiyle gerçekleşti. 20nci yüzyılında iki defa avrupa sömürücü sınıfları, amerikan burjuvaziyle, dünyayı paylaşmak için köylerin ve kentlerin milyonlarca genç emekçilerini ölüme götürdüler, kıtayı tahrip ederek, sömürgeleri savaşın içine kattılar.

Emperyalist kıyımların sonsuz korkunçluğuna karşı, proletarya ayaklanarak insanlığa başka bir yol açtı. Almanyada monarşiyi devirerek, ekim 1917'de Rusya'da iktidara geçerek dünya çapında sosyalist devrimi başlattı. Burjuva savaşlarına kurban olmaya böylece son verdi.

İkinci dünya savaşında, şubat 1945'te stalingrad'da rus emekçilerin sayesinde nazilerin yenilgisi başladı. Aynı senede, italyan proletaryası Mussolini'ye karşı ayaklandı. Ancak devrimci dalgası, ABD ve İngiltere emperyalist burjuvazileri ve SSCB bürokrasiden oluşan karşı devrimci ittifakıyla zapt edildi (Tahran, Yalta ve Postdam anlaşmaları). Bu ittifak, SSCB'ye yayılacak Batı ve Orta Avrupa'da proleter devrimin korkusundan oluştu. 1943'te 3.üncü enterasyonalı dağıtan Stalin, sınıf işbirliğini gösterdi. Wall Street ve Kremlin arasında "demokratik" ittifakın nazislerden çok devrimden korkusu vardı. Bundan dolayı ordu güçleri Varşova isyancılarını nazilerin katliamlarına bıraktılar, ve alman sivillerin isyan hevesinin yok olması ve yıldırılması için, onları bile bile vurdular.

İşçi sınıfın içinde siyasal ajanları, "sosyalist", "komünist" partiler ve reformist sendikalar, italyan ayaklanmasının senesi olan 1943'ten itibaren işçi sınıfın mücadelesine karşı çıktılar. Fransa'da, İtalya'da, Yunanistan'da emekçileri silahsızlaştırarak devrimi durdurdular. Grevlere saldırarak, devrimcilere kara çalarak, silahlı ayaklanma ve askeri yenilmelerden dolayı sarsılan burjuva devletlerinin yeniden yapılmasına doğrudan doğruya katıldılar.

Kazanan emperyalizm, bazı sınırları değiştirerek, avrupa'da değerlerini kaybeden milli devletlerin burjuvazilerini canlandırdı. Stalinin yardımıyla, demokrat cumhurbaşkanları Roosevelt ve Truman, alman proletaryası başta olmak üzere avrupanın bölünmesini derinleştirdiler. Yalta'da kurulan karşı devrimci ittifak, halkların avrupa sömürgelerine bağlı kalmalarını ön görüyordu.

Sosyal ve demokratik kazanımlar proleter sınıfın verdiği mücadelerin sonucudur

Herşeyi kaybetme riski altında olan avrupa burjuvazileri, proletaryalarına geniş tavizler vermek zorunda kaldılar : grev hakkı ve demokratik özgürlüklerin yeniden kurulması, sosyal sigortanın genişlenmesi, kamulaştırmalar... Stalinin yönergelerine rağmen, stalinist partilerin kontrolü altında olan partizan orduları Yugoslavya ve Arnavutluk'ta iktidarı ele geçirdiler.

Antifaşizm adına, amerikan ve ingiliz burjuvazileri genç emekçileri tüm savaş boyularına yolladı. Fakat, Alman ve Japon rakiplerini yendikten sonra, amerikan burjuvazisi portekizli ve ispanyol faşist rejimlerine dayanarak, SSCB'ye karşı yöneldi. Amerikan burjuvazi üstünlüğünü kurduktan sonra, marşal planıyla 1947'de

zayıflayan avrupa burjuvazisine yardıma geldi. Alman yenilgisinden sonra SCCB'ye saldırıp kapitalizmi yeniden kurmaya çalıştı. 1948'den sonra, imtiyazlı kastını korumak amacıyla, amerikan emperyalist saldırmasına karşı SCCB'yi savunmak için, Kremlin bürokrasisi Orta Avrupa kapitalistlerini istimlak etti. SSCB'yi kopyalarak, doğuştan bürokratik işçi devletleri kurup, emekçilerin iktidara gerçekten geçmedikleri, temel demokratik haklar ve grev hakkı vermeyen ancak işsizliği önleyen, ücretsiz eğitim ve sağlık sağlayan devletler oluşturdu.

Dünya'nın her yerinde, amerikan emperyalizmi devrimci tehditlere karşı diktatörler sağladı veya destekledi. Avrupa'da, 1967'de Yunanistan'ın etrafında diktatör bir rejiminin kurulmasında doğrudan doğruya yer aldı. Ancak Yunanistan, İspanya ve Portekiz burjuva diktatör rejimleri Yalta düzenini sarsan devrimci dalgasına dayanamadı. 1960 yıllarında, Portekiz sömürgeleri halklarının (Gine...) inatçı direnişi portekiz devletini krize sürdü. 1974'te, 1 mayıs'da askerlerin ve emekçilerin birleşmesi portekiz devrimine yol açıp, Salazar'ın mirası Caetano'nun diktatörü devrilip, işyerleri işgal edilmiş ve demokratik özgürlükler kazanılmıştır. Sadece sınıf işbirliği, PSP'nin ve PCP'nin işçilerin öfkeden kudurmuş bir şekilde ayrılması, merkezilerin yardımıyla burjuva devletin ayakta kalmasını ve zayıflayan portekiz kapitalizminin kurtarılmasını sağladı. 1986'da ispanyol komşusuyla, Avrupa Ekonomik Topluluğuna girmesine yol açıldı.

İspanyol devletinde, Franco rejimini daha büyük çelişmeler yitiriyor. İşçi sınıfı gücünü yeniden kurup, gençlik kaynaşırken, sömüren halklar kafa tutuyor. Devrim riskini önlemek için, 1976'dan itibaren, Franconun seçtiği kral Juan Carlos de Borbon, koruyucu reformlara başvurdu. Hem PSOE hem PCE kralı destekledi. Bonapartist çizgili monarşi kurarak, bir kaç demokratik özgürlükleri sağlayan ancak din'in imtiyazlarını koruyan ve bask, katalan ve galisyan milletlerin ayrılma hakkını reddeden 1978 anayasasına desteklerini verdiler.

Hollande'lar, Buffet'ler, Zapatero'lar, Schröderlerin İşçi kazanımlarını, « cumhuriyet'in çocukları » olarak nitelerler, fakat bu yalandır : Batı'da tıpkı Doğudada olduğu gibi, avrupa proletaryasının 20.nci yüzyıldaki büyük zaferleri 1917'de, 1943'te ve 1968'deki devrimci dalgalarının yan ürünüdür.

Avrupa birliği, fransız ve alman burjuvazilerine dayanan hassas bir uyuşma'dır

Dünya ekonomisinde paylarını korumak için veya tanınmış yarı sömürge ülkelerinde ve emperyalist ülkelerin içinde, Orta Avrupa'da, Çin'de, Vietnam'da, Küba'da eski kolektivist ekonomilerde, ve emperyalist ülkelerin içinde yenilerini elde etmek için, AB büyük kapitalist grupların yayılmasına bir dayanak oluşturuyor. Burjuva hükümetleri, "kıtanın birliği" ve barış üzerine konuşmalarıyla bu durumu gizliyor.

Avrupa konseyi, yani 25 üye ülkelerin hükümetleri, 18 haziran 2004'te kapitalizmin çerçevesinde olan bir anayasa antlaşma projesini kabul etti : "birliğin amaçları : tam istihdam ve toplumsal ilerleme hedefine sahip rekabet gücü yüksek bir sosyal piyasa ekonomisi..." (madde I-3:). "Sosyal" kavramının burda sadece süsleyici bir görevi var. Piyasa ekonomisi sözcüğü ise riyakar bir şekilde kapitalizmi ifade ediyor. Avrupa'da doğan kapitalist üretim tarzı, sadece bir ürün piyasası değil, emekçilerin sömürülmesidir. Kapitalizmde, proleterlerin iş gücü, üretim araçlarına sahip olan bir azınlığın emrinde olan bir üründür. Toplumsal ürün, üretici kontrolünün dışında

kalmaktadır. Buda kapitalistlerin yararına olur çünkü böylece, kapitalistler kar şekli altında artan ürünü tekeline almaktadırlar.

Savaş ve ekonomik krizlerin pahasına, dünya ölçüsünde sürdürülen sermayenin tekelleşmesi, uluslararası büyük kapitalist grupları biçimini alıyor. Bununla birlikte milli devletlerin ve sınırların yok olmasına yol açmıyor. Tam tersine, bu tekelleşme milli alanların arasında ve içerisinde hareket ettiği ve kendisine dayandığı işyerlerinin arasında rekabetide kapsıyor. Bir yandan, çokuluslu şirketlerin çoğunun milli tabanları tanınmaktadır ; öte yandanda en güçlü devletler, emeğe karşı sermayenin hesabına, hem değer artımını koruyan koşulları savunuyorlar, hemde rakiplerine karşı milli kesimlerinin çıkarlarını koruyorlar.

Avrupa Birliği devletlerin eseridir, özellikle kıtanın eski emperyalist güçlerinin. Başından beri, siyasetcilerin, burjuva gazetecilerin ve entellerin adlandırdığı « avrupa yapılışı », İngiltere'yle, İtalya'yla, İspanyol Devletiyle, Hollanda'yla... bileştirseler bile , Fransa'nın ve Almanya'nın yürütme kuvvetleri arasında olan sahne arkası görüşmelere dayanıyor.

1950'den itibaren, ülkelerin darlığının üstesinden gelmek, sömürgeci imparatorlukların ve Doğu avrupanın piyasa kayıplarıyla kötüleşen milli ekonomilerin sıkışmasından kaçınmak için, bazı kapitalist devletlerin arasında anlaşmalara varıldı. Öylece ilk serbest mübadele bölgesi doğdu. İlk önce 1948'de üç küçük ülke (Belcika, Hollanda, Lüksemburg) , sonra Avrupa Ekonomik Topluluğu'ndaki altı ülke (Almanya, Fransa, İtalya, Hollanda, Belcika, Lüksemburg). 1992'de « Avrupa Birliği » olarak adlandırılacak sözde « avrupa »nın kökü budur : sermayenin birikmesine engel olan kendi sınırlarından kurturmak için milli burjuvaların arasında bir uzlaşma. Bölgesel anlaşma 1973'te İrlanda'ya, Danimarka'ya, İskoçya'ya ve Galler'e 1986'da İspanya'ya ve Portekiz'e, 1995'te İsveç'e, Finlandiya'ya ve Avusturya'ya ; 2004'te Polonya'ya, Macaristan'a, Çek Cumhuriyeti'ne, Slovenya'ya ; Slovakya'ya, Litvanya'ya, Letonya'ya, Estonya'ya, Malta'ya ve Kıbrıs'a yayılıyor.

1951'den 1992'e Avrupa Birliği ilan edilene kadar tüm aşamalar Fransa ve Almanya tarafından kontrol edildi. AB, Alman ve fransız devletlerinin yürütme kuvvetlerinin onayları olmadan hiç bir belirtici karar almıyor. Ayrıca, 2003 ve 2004'te (1992 Maastricht ve 1997 Amsterdam antlaşmaların ölçütlerini geniş ölçüde aşan bütçe açıklarıyla) olduğu gibi, çıkarları gerektirirse, Almanya ve Fransa kuralları çiğneyebilir. Böylece, başbakanların ve hükümetlerin diğer elemanlarının arasından, AB, bu ülkelerin büyük kapitalist işyerlerinin kontrolü altında bulunuyor. Brüksel'in avrupa komisyonu, iktidarı elde bulundurmaktan uzak, bu politikaları işletmeğe görevlidir.

Anayasa antlaşması, AB'nin temellerini hiç bir şekilde sarsmayacaktır.

Anayasa antlaşmasına karşı AB üye ülkelerinin proletaryası hangi tutumu almalı ?

Bir kaç ülkede, hükümetler AB anayasa antlaşmasının ve Türkiye'nin AB'ye adaylığının halkoylamasına geçmesini tasarlıyorlar.

Fransız 5.inci Cumhuriyeti'nin eski cumhurbaşkanı Giscard d'Estaing'nin yazdığı bu anayasa antlaşma projesi, büyük kuvvetlerin AB'ye el koymasını ve diğer üyelerin üzerinde egemenliğini temin ediyor. Bir yandan, önemli kararları yine hükümetler alacaklar, avrupa parlamentosu ise bir kaç alanda sesini duyuracak (bütçe, iç piyasa, göçmenlik...). Öte yandan, kararlar ya oybirliğiyle alınacak, ya'da AB nüfusun %65

ini temsil eden en azından 15 devletlerin anlaşmasını gerektiriyor (madde I-23, I-25...). Böylece, Fransa ve Almanya kendilerini engelleyen tüm önlemleri felce uğratabilir.

O halde bu tasarı, emperyalist devletlerin kıtanın üzerine ekonomik egemenliğini onaylıyor. Bununlada kalmıyor: monarşileri ve (hristiyan) din devletlerini kabulleniyor, Avrupa ezilen halkların var olan kapitalist devletlerin içinde kalmalarını doğruluyor. Avrupa anayasa antlaşma tasarısı, dine kurucu bir değer olarak başvuruyor (giriş); Avrupa Birliğini din temsilcilerine danışmaya zorluyor (madde I-52). « Terrörizme karşı mücadele » bahanesiyle, Giscard'ın avrupa anayasa antlaşması ezilen ülkelere, radikal, sömürülen halkların milliyetçi, ve devrimci örgütlere karşı devletlerin, polislerin ve gizli servislerin işbirliğini tasarlıyor (madde I-42, III-271, III-276, III-309).

Hiç bir emekçi böyle bir antlaşmayı kabul edemez. Ancak, buna karşı « kendi » burjuvazini bloğunda ve işçi sınıfının bölünmesiyle şövenlerle ortak olamaz.

Çünkü reformizmin ufuğu kapitalizmdir, kitlesel işçi örgütlerin yöneticileri ve merkezci müttefikleri, emekçileri kapitalist seçenekleri olan bir ikilemde kapatmaya çalışıyorlar. Kıtanın birleşmesi için Avrupa kapitalizmlerine güveniliyor, amerikan rekabetine karşı tek çerçeve olduğu düşünülüyor. Bazılarına, egemen sınıfın azınlık kesimleriyle, « brüksel'in diktalara » karşı « kendi » ulusların imtiyazlarını savunuyorlar.

Devletlere göre, anayasa antlaşmanın tartışması parlamento'dan veya oy danışma'dan geçecek. Halkoylaması olursa, emekçiler ne bu antlaşma için nede 2001'in Nice antlaşmasının devam etmesi için oy vermeli.

Kıtanın barış içinde birleşmesi tarihi bir ilerleme olacaktır. Ancak emperyalist çağında burjuvazi bu hedefe ulaşamaz. Ekonomi, önceki tarihsel çağından miras kalan sınırların ve özel mülkiyetin içinde boğuluyor. İngiltere'nin, Fransa'nın, İtalya'nın, Almanya'nın... burjuvazileri rakip burjuvazilere ve kendi proletaryalarına karşı kaçınılmaz olan milli devletlerinden vazgeçemezler.

Avrupa'nın birleşmesi, çağımızın ilerici sınıfının yani proletaryanın tarihi görevidir. Üretici güçlerin gelişimi, toplumsallaştırılmaları ve uluslararası nitelik kazandırma eğilimleriyle, kapitalist üretim ilişkileri arasında büyüyen çelişmeyi aşmak için, kapitalizmin ürünü olan, onun yaşam koşulu olan işçi sınıfından gelecek olan sosyal bir devrim gerekiyor. İşçi sınıfı sürekli olarak onu sömüren kapitalistlerle yüzleşiyor ve sayısıyla, bir noktada toplanmasıyla ve üretimin içinde başta gelen yeriyle sömürenlerin sınıfını devirebilecek güçte.

Bu tarihi görevine başarıya ulaştırmak için, proletarya burjuvazi'ye ve onun tüm siyasi kesimlerine karşı bağımsızlığını kesin olarak ifade etmeye başlamalı.

Bir ülke'nin emekçileri, halkoylamasında burjuva hükümetine karşı olduklarını açıklama fırsatını bulabilirler, hükümetlerin yapısı ne olursa olsun : reformist parti, reformist parti ve burjuva parti arasında bir koalisyon, burjuva partisi. Ancak bu halkoylaması işçilerin bölünmesine yarar. Emekçiler, « hayır » demekle gücünü meydana çıkaramaz. Özellikle, « hayır » kampanyaları, en çok türklere karşı, yabancı sevmezliğin ve şövenizmin çağlamasına bir fırsattır. Nerde bir anayasa antlaşma tasarısı'nın üzerine halkoylaması olursa, emekçiler onu boykot etmelidir : ne Nice antlaşması, ne Giscard'ın anayasa antlaşması ! Ne milli geri çekilme, nede sahte avrupa birliği !

Avrupa proletaryası, Türkiyenin üyeliğine karşı hangi tavrı almalıdır ?

Rus devleti gibi, türk devletinin bölgesinin küçük bir parçası geleneksel adıyla « Avrupa » denilen bölgede yer alıp, büyük parçası « Asya »'da bulunuyor. 1963'ten beri Türkiye Avrupa Ekonomik Topluluğuna ortaktı. 1995'tan sonra bu anlaşma gümrük birliği haline geldi. 1987'den beri art arda gelen türk hükümetleri Avrupa Birliğine girme talebinde bulunmaktalar.

Bazı burjuva partiler sürekli yabancı sevmezliyi dayanıp Türkiyenin girmesine karşı çıkıyorlar : yani kitlesel göçmenliğin kötü görüntüsüyle ortalığı kışkırtıyorlar. Bazılarıda ortak zirai politikasının Türkiye'ye uygulanacağı takdirde bunun pahalıya mal olmasından korkuyorlar. Ayrıca, burjuva partilerin çoğu tutarsızlık riskinden korkuyorlar, çünkü hristiyanlığın din adamlarından oluşan AB'ye girmek isteyen Türkiye'nin çoğunluğu müslüman, vede Avrupa'da demokratik özgürlüklere saldırılar, « islamcı terörizme » karşı mücadele bahanesiyle temize çıkarılıyor.

Öte yandanda, avrupa piyasasını büyük bir ülkeyle genişletmek imkanı ve aynı zamanda Türkiye'yi ABD'nin elinden koparmak avrupa burjuvazinin bir kaç kesimini özendiriyor.

Şu anda, Avrupa Konseyi (AB'nin yürütme kuvveti, üye devletlerin başbakanlardan oluşuyor), türk devletinin adaylığını her zaman ertelemekte. 2004'te 16 ve 17 aralık ayında yeni müzakerelerin açılmasına karar verildi.

Türkiye proletaryası ve devrimci komünistleri NATO üyeliğine, İsrail'le bağlaşmaya ve amerikan üslerine karşı mücadele etmeli, türk burjuvazisinin ülkeyi fransız ve alman emperyalizmine boyun eğdirmesine karşı savaşmalı. Türk ve kürt emekçilerinin AB'ye ilişkin tüm hayallerini çürütmeli. Aynı zaman'da, yığınların kemalist burjuva milliyetçiliğine veya dinci milliyetçiliğine çekilmesini redetmelidir.

Kürt halkı Türk devletin içinde kalmasına ya da Orta Doğu burjuva devletlerinden ayrılmasına özgürce karar vermeli. Tarihin çizilmesine göre, türk proletaryası, Avrupa Sosyalist Birleşik Devletleri veya Orta Doğu Sosyalist Birleşik Devletlerine katkıda bulunmasına özgürce karar verecektir.

AB üye ülkelerin emekçilerinin önderleri Türkiye'yi uzaklaştırma veya kabul burjuva nedenlerini onaylayamaz. Şövenizme ve Türkiye'ye emperyalizm el koymasına karşı, tüm kıtanın emekçilerini birleştirmek için, türk veya kürt asıllını kapsayan her avrupa ülkelerinin proletaryasını birleştirmek için, AB'ye üye olan ülkelerin emekçileri Türk devletinin tüm emekçilerine Avrupa'nın her yerinde koşulsuz dolaşım özgürlüğü ve sığınma özgürlüğü doğrultusunda kararını açıklamalı, batı ve kuzey Avrupa'nın işçi hareketinin kazançlarının Türkiyeli kardeşlerine yayılmasını istemelidir.

Emekçiler, Türkiye'nin adaylığı üzerine karara varılması için yapılan burjuvazi girişimleri bir tuzaktır. Bu burjuva ikilemesinde ne Türkiye'nin emekçileri, nede AB'nin emekçileri siyasi bir kazanca varır, çünkü otomatik olarak kendisini sınıf düşmanın iki tandansından bulacaktır : ya ilhak, ya şövenizm. Ondandır dolayı, eğer halkoylaması olursa, proletaryanın sesi boykot demeli.

Şövenizm'e, NATO'ya, AB'ye ve tüm burjuva hükümetlere karşı

Kapitalizmin avrupa halklarına verdiği perspektifler savaş, dünya ekonomik krizi, emperyalist iktidarların arasında fişkın rekabet, işsizlik, sosyal hakların gerilemesi ve tükenmesidir. Ancak çoğunluğun sürekli kötüleşen yaşam koşullarının ilk hedefi

olan işçi sınıfı bu duruma son verme ve Avrupayı birleştirme gücüne de sahip. Bunun için proletaryanın tüm ezilenlerin ve sömürülenlerin yönetimini alması gerekiyor.

SSCB'de kapitalizmin canlandırılmasının ardından, burjuvaziyle açık veya gizli koalisyon gerçekleştiren sosyal demokrasi ve yeni görevleri üstlenen stalinizme karşı, bolşevikler burjuvazi aleyhine emekçilerin birlik cephesini karşı tutuyor, burjuva hükümetlerin, devletlerinin ve AB'nin aleyhine işçi örgütlerin siyasi ve isteklerini içeren koalisyonu vurguluyor, onları devirmek için.

Emekçilere dayanan tüm örgütlerin burjuvaziyle siyasi bağlılıklarını kırmalarını ve işçi bir programı savunmalarını gerektiriyoruz. Bolşevikler, bu yola girenleri destekler :

İşsizliğe hayır ! Eşdeğer sınıflandırmamız işten çıkarmalara yasaklama ! Tüm işçi kazançlarının savunulması ve yeniden yerleştirilmesi ! Ücretsiz ve kaliteli kamusal eğitim ve sağlık, herkese bir konut !

Grevlere ve sendikalara karşı yasalara hayır ! Esneksiz, haftada 35 saat ! Tüm serbest ellere iş dağıtımıyla işsizliği azaltılması ! Maaşlara, pansiyon ücretlere, ödeneklere fiyatların zamına yetişebilen genel zam, ve endeksleme !

KDV'nin ve halk tüketimine dayanan vergilerin kaldırılması ! İşyerlerine para yardımına son ! Sanayi ve hizmetlere işçi kontrolü ! Büyük kapitalist grupların ve bankaların mülksüzleştirme edilmesi ! Yığınların kontrolü altında üretim ve dağıtım planlanması !

Her dalda, niteleme ve meslek ne olursa olsun tüm emekçileri bir araya getiren birlikçi sendikalar için, Sendikalarda tam demokrasi ! Ortakyönetime hayır !

Emekçilere karşı olan hükümet ve patronların planlarının hiç bir şekilde tartışılmaması ! Mücadeleleri yönetmek için genel meclisler ve oyla seçilmiş komiteler !

Erkek kadın arasında gerçek eşitlik ! Serbest ve ücretsiz çocuk aldırma ve gebelik önleme ! Cinsel eğilimi ne olursa olsun , herkese eşit haklar !

Tüm avrupa'da laiklik ! Devlet ve din arasında ayrılma ! Din'e, din adamlarına, özel okullara yapılan tüm devlet yardımlarına son ! Devlet arşivlerinde ve kimliklerde din belirtilmesi kaldırılmalı ! Gençlik herhangi bir dini kontrol altında olmamalı.

Avrupanın son sömürgelerine bağımsızlık ! Kosovalılara, basklara, ırlandalılara, kürtlere... kendi geleceğini belirleme hakkı !

Schengen anlaşmaları kaldırılmalı ! Sınırların tüm emekçilere açılması ! Göçmen emekçilere tüm haklar ve vatandaşlık verilmeli !

Tüm devrimci militanlara, sendikacı ve ezilen milletlerin eylemci tutsaklarına özgürlük !

Proleter örgüt, eylem ve grevlerin işçiler tarafından savunulması ! Milli orduların ve bastırıcı polis güçlerinin dağıtılması !

Tüm monarşiler kaldırılmalı ! Tüm yüksek odalar yok olmalı ! Oyla seçilen siyasiler yürürlükten kaldırılabilmeli ve ücretleri bir teknisyen maaşına sınırlanmalı !

Kuzey Koreye, İran'a, Suriye'ye, Çin'e yönelik olan askeri tehdit'e son ! Avrupadaki tüm amerikan üsleri kapatılmalı ! NATO'dan çıkılmalı ve Nato kaldırılmalı ! Avrupa hızlı tepki kuvveti silahsızlandırılmalı !

Fakir ülkelerin tüm borçları iptal edilmeli ! Vietnamın, Kuzey Korenin, Kübanın kolektivist ekonomileri savunulmalı ! Emperyalist orduların, Irak'ı, Afganistan'ı, Kosova'yı, Bosna'yı, Haïti'yi, Cote d'Ivoire'ı hemen

terketmesi ! Askeri taşıma ve aktarmaları engellemek için işçi birlik cephesi ! Irak için zafer ! Emperyalizmin yenilgisi !

Avrupa birliğine karşı, kapitalizme razı olan, Fransa ve Almanyanın kıtanın üzerindeki egemenliğini sağlayan 1957'den bugüne AB'nin tüm anlaşma ve antlaşmalarına karşı ! Her avrupa ülkesinde işçi hükümetleri için ! Avrupa Sosyalist Birleşik Devletleri için !

Yığınların ciddi talepleri üretim araçlarının özel mülkiyetiyle çarpışıyor. İşte bu sebepten dolayı, azınlığın toplumun üzerine el koymasını sağlayan ve başkaların emeğinden geçinen burjuva devletini devirmek için emekçilerin birleşmesi gerekiyor. Sadece bir işçi hükümeti geleceği koruyabilir. Görevi, sömürenleri mülksüzleştirme etmek, büyük şirketleri ortak üreticilerin kontrolüne geçirmek ve toplumu makul bir temelle yeniden örgütlemek, (yani milletlerarası, sonrada dünya temelinde) olacaktır.

Doğu Avrupanın işçi sınıfın önceki sosyal kazançları yok olması, gasıp bürokrasinin iktidardan atılmamasından ve sonunda kapitalizmi canlandırmasından kaynaklanıyor. Batı Avrupanın işçi sınıfın sosyal ve siyasi kazançları azaldı ve tehditte çünkü sendika aygıtları ve reformist partilerin yardımıyla, burjuvazi kendi iktidarını korudu. Proletarya, gelecek devrimci fırsatları değerlendirmelidir, yoksa kapitalizmin vahşetleri yeniden yaşanılacaktır : ekonomik krizler, faşizm ve savaş.

Sendika aygıtları ve reformist politikalar işçileri bölerek burjuvaziyle işbirliği yapmaktalar

Önceki devrimci dalga sırasında, avrupa proletaryası savaşma yeteneği olduğunu bir kez daha ıspatladı : 1961'de Belçika, 1968'de Çekoslovakya ve Fransa'da, 1970'de Polonya ve İngiltere'de, 1971'de Türkiye'de, 1974'te İrlanda ve Portekiz'de, 1976'da İspanyol devletinde, 1980'de Polonya'da... Son zamanlarda, dünya burjuvazinin karşı saldırılarına dur demek için, siyasi ve sosyal halklara sataşan yerel saldırılara karşı direnişleri, İngiltere'de, İspanyol devletinde, İtalya'da, Yunanistan'da, Almanya'da, Avusturya'da grevlerde ve yığınların gösterilerinde ortaya çıktı.

Ancak emekçilerin ve gençlerin içinden gelen protestoları yeterli değil. Mücadelerini durdurarak yolundan çeviren sendikal bürokrasiye ve işçi sınıfın geleneksel partilere çarpıyorlar, çünkü bunlar hizmetlerini satın alan burjuva devletlerinin uşaklarıdır. Küçük burjuva milliyetçiler (SSP, Batasuna, İRA...), islamist akımlar ve hristiyan gençliğin örgütleri, küreselleşme karşıtları (ATTAC gibi) ve « çevreci » partileri... proletarya'nın ve gençliğin karışıklığına katkıda bulunuyorlar. Bu şarlatanların çoğu bir « başka avrupa'nın » hayalini yığınlara yutturuyor. Bu « başka avrupa », insanları cins, millet, ırk veya din'e göre bölen daha az liberal (ama o kadar kapitalist) bir avrupa'dır.

Tüm Avrupa'da, burjuva işçi partiler ve sendikal bürokrasileri sınıf işbirliğini savunuyorlar : bunlar, proletaryayla uyumsuz temel çıkarlarını savunmak için, burjuvazinin verdiği kırıntılarla yaşıyorlar. Avrupa ülkelerinin stalinist kökenli sosyal demokrat partileri, kendilerin katkısıyla Rusya'da kapitalizmin yeniden kurulmasından sonra oluşan sosyalizmi üstüne almıyorlar bile. Onlar, sanki Kapitalist Avrupa Birliği, yığınların sosyal ihtiyaçlarını karşılayacakmış gibi, yığınları "Sosyal Avrupa'ya" inandırmak istiyorlar.

Pratikte, reformist partiler, işçi sınıfa karşı planları tartışıp işletmekteler, genel greve ve emekçilerin kendi kendilerini savunmasına engel olup, polise ve orduya güvenip bastırma aygıtlarını güçlendiriyorlar. Burjuva partileriyle anlaşılıyor veya

burjuvazi'nin temsilcilerini destekliyorlar. Filistin'i ezen İsrail'i kabul ediyorlar. Avrupa'da halklara karşı zulmün suçortaklarıdır. NATO'yu ve silahlı kuvvetini desteklemekteler. İktidar'da oldukları zaman, özelleştirmeleri ve işçi sınıfına karşı planları kendileri yaratıyorlar, göçmen emekçilerini sürgün cezasına çarptırıyor veya hapse atıyorlar.

« Aşırı solcu » müttefikleride, onlar gibi hangisi olduğunu söylemeden « başka bir Avrupa'dan » söz etmekte. Merkezilerin en atılanları, sosyalizmsiz, devrimsiz ve en önemlisi proletarya diktatörlüğüsüz bir « emekçilerin avrupası'ndan » bahsediyorlar. Yani aldatıcı bir avrupa. Mesela, Fransa'da Lutte Ouvrière (İşçi Mücadelesi) ve LCR (Devrimci Komünist Birliği) burjuva devletlerin koalisyonunu, AB'yi bir « emekçilerin avrupası'na » dönüştüreceklerini iddia ediyorlar. PT ise (Emekçilerin Partisi) gerici burjuva partiler gibi tüm sorunları AB'ye dayandırıyor. Dördüncü Enternasyonel'i tasfiye edenler reformizmin sol kanadını oluşturuyorlar, çünkü kapitalizmin içine gittikçe yerleştiler ve burjuva devletiyle uzlaştılar.

Bazıları çoktandır parlamento yolunu seçmişlerdi (eski Militan) : bugün hepsi daha çok açıkca devrimi inkar ediyorlar. Fransa'da merkeziler, Chirac'a (Fransa'nın cumhurbaşkanı) oy vermeye çağırıldılar (LCR), burjuva « cumhuriyet »'ini savunuyorlar (PT), polis subayların eylemlerini destekliyorlar (Lutte Ouvrière) veya genç türklerin ve arapların türbanın'a karşı Chirac'ın yasasını (LO, LCR, PT) alkışlıyorlar. İngiltere'de, demokratik ve laik bir Filistin için mücadeleyi, çocuk aldırma hakkı ve göçmen kontrolünün yok edilmesi çağrılarını bıraktılar. Avrupa'nın her yerinde, sahte troçistler ve maoizmin hastalık kalıntıları yolundan dönmüş sendika aygıtlarıyla daha fazla kaynaşıyor veya kendileri ayrı sendika kuruyorlar (Fransa'da SUD). Troçist uşakları ve küçük burjuva anarşistler, hristyanların ve yeniden yetiştirilen stalinist arkadaşlarının yönettiği dünya sosyal forumuna, burjuva devletlerin ve ekolojist siyasi partilerin parasal yardım yaptığı sivil toplum örgütlerine destek vermekteler.

Anarşistler ve merkeziler, devrimci işçi partinin inşasına karşı çıkıyorlar. Öylece anarşistler proletarya'yı burjuvazinin ajanlarının ellerine bırakıyorlar. Kendileri zaman zaman marksizm'den diye övenlere gelince, ortak siyasi perspektifleri açıkca sınırlanmayan « geniş » parti olan bu gruplar kapitalizm içinde emekçilerin durumunu düzeltereğini ileri sürüyorlar. İkinci dünya savaşı sonrası işçi burjuva partilerinin yerini alacakları iddia edilen küçük grupları meydana getiriyorlar. Ya da milli hükümetlerde, AB'de ve yerel topluluklarda kapitalizmi yönetmelerinden dolayı değeri düşen « sosyalist » veya « komünist » partilerin destekleri gibi davranıyorlar. Fransa'da, eski PCI (Enternasyonalist Komünist Partisi) kendi kurduğu şöven ve reformist bir parti içinde (Emekçilerin Partisi) yok oldu. İngiltere'de, ingiliz işçi partisinden atılmış Militan örgütünün çoğu üyeleri, ingiliz işçi partisinin sol reformist ve geleneksel bir programı « Sosyalist Partisi »'ni tekrar ayakta tuttular. Yine İngiltere'de, bu sıralar SWP ve ISG, islamistlerle ve George Galloway'le birlikte (çocuk aldırılmaya karşı olan ve göçmen kontrolünün partizanı olan, ingiliz işçi partisinden ayrılmış) « Respect » adlı bir partiyi kuruyorlar. Bundan önceki reformist projeleri (Sosyalist Alliance) başarısız olmuştu. Başka yerlerde, sahte troçistler on yıllardan beri stalinist köklü reformist oluşumları güçlendiriyorlar (İtalya'da PRC, İspanyol Devletinde IU, Almanya'da PDS, Fransa'da PCF...). Başkaları, veya aynıları, sosyal demokrasiye yaklaştılar (Londra'nın belediyesinde, Fransa'nın PS'in yöneticiliğinde ve fransız parlamento'da...). Zaman zaman anarşistler, maoistler ve « troçistler » işçi sınıfıyla ilgi olmayan siyasi partilere girdiler ; alman yeşilleri, iskoçya milliyetçileri...

Tüm bu akımların devrimle alakaları yoktur artık.

Düşman kendi ülkemizde : Avrupa ve dünya proletaryasının birliği için, devrimci işçi bir enternasyonal için

Kendini savunmak ve geleceğini hazırlamak için, proletaryanın yeni yönetici bir kadroya ihtiyacı var. Bu kadro, devrimci ve enternasyonalist bolşevik tipli bir parti içinde, emperyalizmin yenilgisi için, avrupa emperyalizmlerinin ordularının Irak'tan, Afganistan'dan, Sırbistan'dan, Bosna'dan, Cote d'Ivoire'dan, Haiti'den çekilmesi için tüm proleter araçlarla davranmalı. Amerikan, japon ve avrupalı emperyalizmlere karşı, dünyanın diğer proletaryalarının ve ezilen ülkelerin yanında olmalı. Özellikle, Iraklılar, Filistinliler, Çeçenler, Kürtler gibi ezilen halkları korumalı.

Enternasyonalistlerin görevi, dünya devrimine en büyük katkıları, her proletaryanın kendi burjuvazisini devirmek için harekete geçmesidir. Bu görev, sermayenin ve burjuva devletin saldırılarını önlemek için her ülkede işçi örgütlerinin birlik cephesinde buluşmalarını önermesinden geçer.

Avrupa işçi önderliği, Leninist Troçist çevrelerin inşa etme amacı olan, marksist bir enternasyonal içinde ve her ülke'de devrimci işçi partilerin içinde toplanmalıdır. Her ülke'de kendi burjuvazisine karşı sınıf mücadelesini sonuna kadar götürecektir, işçi milislerini inşa etmeye yardım edecek, burjuva devletin devrilmesini sağlayan ve kapitalist grupları mülksüzleştirme edecek işçi bir hükümet kuracak, Avrupa Sosyalist Birleşik Devletlerine yol açacak bir enternasyonal. Bu Federasyon, Türkiye'den Norveç'e, İsviçre'den Rusya'ya, tüm işçi cumhuriyetlerine açık olacaktır, çünkü bu Federasyon dünya Sovyet Federasyonuna doğru sadece bir aşama olacaktır.

Kıtanın birleşmesi toplumsal bir devrimle gerçekleşebilecek. Bu devrimi yapabilecek sınıf, sadece kaybedecek hiç bir şeyi olmayan, sömürülen, milliyetçi değilde enternasyonalist olan işçi sınıfıdır. Avrupa'da devrimin zaferi, Amerikada ve tüm dünyada gerçekleşebilecek bir devrim için ilham getirir. Böylece devletin sonuna yaklaşması ve toplumsal sınıfların ortadan kalkması koşullarını meydana getirir.

Avrupa, kapitalizmin beşiğidir. O halde, çağdaş proletarya ilk önce ilk işçi devrimlerine ve emekçilerin iktidara geçmesine sahnesi olan Avrupa'da görüldü : 1871 Paris'te, 1917'te Petrograd ve Moskova'da. Rusya'da kapitalizm sonunda yeniden kurulduysa bile, toplumsal kazanımlar ortadan kaldırılsa bile, Avrupa proletaryası son kelimesini söylemedi. Avrupa proleteryası, yarın, Paris bucağının ve en çok Ekim 1917'nin çizdiği yolda yeniden gider : iktidarı alacaktır.

« Yaşasın dünya şehir ve kırsal emekçilerinin birliği ! Her ülke'de burjuvazilerin devrilmesi için ! İşçi konseylerin evrensel cumhuriyet'i için ! » şiarları kızıl bayraklarında yazılacak Enternasyonal kuralım !

9 nisan 2005

Sürekli Devrim Kolektifin :

Groupe Bolchevik (Fransa)

Grupo Germinal (İspanyol Devleti)

Lucha Marxista (Peru)